

C – 21^e zondag – 24/25 augustus 2019 – Sint Pieter + Onze Lieve Vrouw
Jesaja 66,18-21; Hebreëën 12,5-7.11-13; Lucas 13,22-30

Niet vanzelfsprekend

Als een leerling op school aan een leraar vraagt: “Ga ik slagen voor het examen?” – dan zal die leraar geen antwoord geven. Hij zal eerder tegen de leerling zeggen: “Jong, doe liever je best. Als jij goed werkt, dan haal je het. Het hangt helemaal van jou af”.

Vandaag wordt aan Jezus de vraag gesteld: “Heer, zijn het er weinig die gered worden?” Met andere woorden: “wie komt er straks in de hemel en wie niet?” Als Jezus geen antwoord geeft op een vraag, dan moeten we oppassen. Want dat antwoord komt er natuurlijk, maar op een andere manier dan wij misschien denken, en zou wel eens pijnlijk kunnen zijn. Meestal zet Jezus ons dan zelf aan het denken.

De vraag: wie wél en wie niet, wie krijgt wél het eeuwig heil en wie niet, houdt de gemoederen al bezig sinds het begin van de geschiedenis van de kerk. Allerlei antwoorden zijn er op gegeven. Sommige sektes kunnen u precies vertellen wie wél en wie niet. Meestal zijn het dan de sekteleiden wél en de anderen niet. In onze kerk zijn er wetenschappers (godsdiensociologen), die onderzoek doen naar de getallen, de aantallen dopen, huwelijken en kerkgangers, en de cijfers zijn niet om vrolijk van te worden. Gelukkig weten wij heel goed dat daarmee niet alles gezegd is, en dat er in deze wereld meer geloof is, en meer naastenliefde, dan wij wel eens denken. Jezus, in ieder geval, weigert te antwoorden op de vraag naar de aantallen.

Hij zal eerder zeggen, zoals die leraar, “Doe je best, span je in”. Geloof is niet meer vanzelfsprekend.

Als ik op gesprek kom bij jonge ouders die een kindje willen laten dopen, dan praten we daar ook wel eens over. Een kindje laten dopen was vroeger vanzelfsprekend. De dag van de geboorte zelf, uiterlijk de ochtend erna, ging pa met de familie naar de kerk en werd je gedoopt, met Latijnse formules die niemand begreep, maar dat was niet erg, de doop was vanzelfsprekend. “’T heurt er bie”, zei men toen. Tegenwoordig is het een bewuste keuze van de jonge ouders. En ze weten dat heel goed. Sommige van onze jonge doopouders vertellen ook wel eens, dat ze, wanneer ze op hun werk aan collega’s zeggen dat ze hun kindje laten dopen, dan se dan te horen krijgen: “Doen jullie dat nog?”

Nee, geloven, samenkomen in een geloofsgemeenschap, is niet meer vanzelfsprekend. Net als bij die jonge ouders, die heel bewust ervoor kiezen hun kinderen te laten dopen. Voor hun is de doop van hun kindje niet vanzelfsprekend.

Geloven is niet vanzelfsprekend. De laatste weken hoorden we ook al pittige uitspraken van Jezus, die ook, iedere keer weer, die vanzelfsprekendheid uitsloten. Twee weken geleden ging het over waakzaamheid. Het einde kan komen wanneer je het niet verwacht. Wie niet waakzaam is, blijft buiten staan. Vorige week ook al weer, harde taal van een Jezus die vijandschap en verdeeldheid voorspelt tussen mensen, zelfs tussen familieleden.

Geloof is niet vanzelfsprekend, en Jezus gebruikt dan, in wat Hij vandaag zegt, enkele beelden die aan duidelijkheid niets te wensen overlaten:

- het beeld van de nauwe deur: velen zullen proberen binnen te komen, maar zij zullen er niet in slagen;
- het beeld van de huisvader die zijn huisdeur ‘s nachts gesloten heeft, en niet meer kan openen;

– het beeld van de mensen die menen er recht op te hebben, maar toch buitengesloten zijn, volgelingen van Hem die met Hem gegeten en gedronken hebben, lees: de Eucharistie gedeeld, en Zijn onderricht ontvangen hebben, leerlingen dus. En wie mag binnenkomen? Zij die uit alle windstreken komen, zoals we hoorden in de eerste lezing, uit het oosten, het westen, het noorden en het zuiden, kortom overal vandaan, maar die er eigenlijk niet bijhoren, zij mogen binnenkomen. Wie binnen mag komen, dat zijn dus zij die zich naar Jezus' woord ingespannen hebben.

Een harde les vandaag. "Span je in". Nee, je bent er nog niet. Neem je verantwoordelijkheid. Het is niet vanzelfsprekend. "Span je in".

Régis de la Haye, diaken